

*Tap av rett og straff
etter dyrevernloven*

Dyrebeskyttelsen Norge
Rapport nr. 2/99

Innhold

Innledning	3
1) Analyse av rettspraksis	5
2) Oversikt over straffesaker og rettighetstapssaker etter dyrevernloven	7
3) Dyrebeskyttelsen Norges forslag til ny lovtekst - dyrevernloven §32	11
4) Kommentarer til lovforslaget	12
5) Vedlegg	15
Vedlegg I: Dagens dyrevernlov §32	16
Vedlegg II: Anmeldelses- og oppklaringsstatistikk i saker etter dyrevernloven	17
Vedlegg II: Oppsummering etter ulike kategorier: Straffesaker og rettighetstap etter dyrevernloven	18

Innledning

Et dyr er det perfekte offer: Det kan ikke forklare seg eller ta kontakt med et hjelpeapparat for å komme seg ut av en mishandlings situasjon.

Bare de færreste dyremishandlings saker kommer opp for retten. Dette skyldes flere forhold: Liten oppdagelsesrisiko, frykt hos publikum for å angi lovbrudd begått av kjente, treghet hos dyrevernemndene, vanskelig bevissituasjon og nedprioritering hos politi og påtalemyndighet.

Denne rapporten er laget fordi Dyrebeskyttelsen Norge ønsket å kartlegge hva som skjer med dyremishandlings sakene når de først kommer opp for det norske rettssystemet. Hvilken type dyremishandlings saker kommer opp for retten som straffesaker? Ender sakene med straffedom, eller frifinnes vanligvis tiltalte? Hvilke sanksjoner (straff og/eller tap av retten til å ha med dyr å gjøre) idømmes den skyldige?

Dommene som Dyrebeskyttelsen Norge har undersøkt, er gjengitt i kap. 2. Merk at dette er publiserte dommer. Dyrebeskyttelsen Norge mottar årlig en rekke tips om dyremishandling. I første og andre instans (by-, herreds- og lagmannsrett) er det opptil retten selv om den avsagte dommen skal publiseres. Det finnes derfor ingen god oversikt over avsagte dommer i disse instansene. En del saker avgjøres i Forlikrådet, disse finnes det heller ingen oversikt over. Høyesteretts avgjørelser publiseres i "Rettstidene" (forkortet til Rt). Det er relativt få dyrevernsaker som går helt til Høyesterett. Det finnes ingen oversikt over saker som henlegges av politiet, og de saker hvor tiltalen frafalles av påtalemyndigheten.

Det er ikke gitt at de publiserte dommene gir et korrekt bilde av den faktiske situasjonen. Siden sakene fra Høyesterett, som publiserer alle sine dommer, ikke i vesentlig grad avviker fra sakene i lavere instanser, kan man anta at de publiserte dommene gir et godt bilde av situasjonen.

Sammenfatningen av dommene finnes i kap. 1, "Analyse av rettspraksis". Det fremkommer her at straffutmålings praksis er lav selv ved særdeles grove overgrep og at tap av retten til å ha med dyr å gjøre sjelden blir idømt for livstid og for alle dyreslag.

På bakgrunn av praksis foreslo Dyrebeskyttelsen Norge i 1999 endringer i dyrevernsloven (forkortet dvl). Dyrebeskyttelsen gikk inn for å skjerpe straffereammene og å gradere dem, slik at strafferammen for grove lovbrudd ble høyere enn for andre lovbrudd. Dyrebeskyttelsen foreslo også å endre bestemmelsene om tap av rett til å holde dyr.

I desember 2001 vedtok Stortinget endringer i strafferammene til dyrevernsloven. Mens maksimumsstraffen for første gangforseelse i forhold til dyrevernsloven før var 6 måneders fengsel, er maksimumsstraffen for grove lovbrudd nå 3 års fengsel.

Stortinget gjorde ingen endringer i reglene om tap av retten til å holde dyr.

Dyrebeskyttelsen Norge arbeider fremdeles for at bestemmelsene om tap av retten til å ha med dyr å gjøre presiseres og til en viss grad utvides.

*Live Kleveland Karlsrud, juridisk rådgiver
Oslo, 26.01.99 med endringer 15.06.01*

1) Analyse av rettspraksis

Dyrebeskyttelsen Norge har undersøkt idømte sanksjoner etter dyrevernavloven i tilsammen 23 dommer. Av disse dommene er 6 stykker fra by/herredsretten, 6 er fra lagmannsretten, og 11 er fra Høyesterett.

Gjennomgang av tallmaterialet

Av 23 dommer endte to med ubetinget fengselsstraff. Begge disse sakene ble anket inn for Høyesterett, men ankene ble forkastet. Fengselsstraffene ble satt til 14 dager i det ene tilfellet og 21 dager i det andre.

En sak som endte i lagmannsretten endte også med ubetinget fengsel, men her ble straff for dyremishandling idømt sammen med flere forhold etter straffeloven.

Tilsammen 10 saker endte med betinget fengselsstraff. Straffene ble satt til mellom 21 dager og 90 dager. 8 av disse sakene endte i Høyesterett.

Tilsammen 8 saker endte med bot. Bøtenes størrelse var mellom kr. 100 (etthundrekroner) og kr 5.000 (femtusen kroner).

Tap av rett til å ha med dyr å gjøre er ingen straff i juridisk forstand, men idømmes istrafteprosessens former. Rettighetstap ble idømt i tilsammen 15 saker.

Av disse ble rettighetstap for all fremtid idømt i 4 tilfeller. Ingen av disse gjaldt dyr generelt, men omfattet visse spesifiserte dyreslag. Ingen av dommene omfattet alle rettigheter som kan fradømmes etter dyrevernavloven. F.eks. beholdt alle de dømte retten til å drive jakt og fangst.

I de 11 sakene hvor tidsbegrenset rettighetstap ble idømt, ble sanksjonen satt til mellom 2 år og 10 år.

Tilsammen 6 dommer for rettighetstap omfattet alle dyreslag.

De aller fleste dommene (17 stykker) gjelder vanskjøtsel, m.a.o. handlingsunlatelse (passivitet). Vanskjøtselen gjelder i alle tilfeller flere dyr enn ett, oftest produksjonsdyr (dyr i landbruket).

I de aller fleste straffedommene har retten dømt for en fullbyrdet handling. Det finnes likevel eksempler på domfellelse for forsøk (se Rt. 1993 s. 1380).

Høyesterett har i enkelte tilfeller gitt uttrykk for hvordan dyrevernavloven §§31,32 bør praktiseres. Høyesterett har også uttalt seg om hvordan loven faktisk praktiseres.

I Rt 1994 s. 1272 vedlegg nr. 3.5, bekrefter Høyesterett at det vanligvis reageres med betinget fengsel etter dyrevernavloven. I visse fall har betinget fengselsstraff vært gitt i kombinasjon med rettighetstap, og fengselsstraffen har blitt satt ned på grunn av dette. Dette viser at selv Høyesterett til en viss grad blander rettighetstap sammen med straffereaksjonen.

Høyesterett nevner at *“grove, forsettelige overtredelser over en relativt lang periode”* er straffskjerpende. Dyrebsskyttelsen Norges lovforslag representerer på dette punkt en kodifisering av gjeldende rett.

I samme dom uttaler imidlertid flertallet på tre dommere at *“i så alvorlige dyremishandlingssaker bør det etter min mening i utgangspunktet reageres med med rettighetstap etter §32 og ubetinget fengsel”* (Dyrebeskyttelsens uthevelse).

Et lignende standpunkt inntas i Rt 1992 s.1. Retten uttaler at *“...når husdyr...på grunn av utelatt eller mangelfull fôring over lengre tid blir påført så store lidelser at de til slutt enten dør eller må nødslaktes, må en bot anses som utilstrekkelig reaksjon. Almennpreventive hensyn kommer her sterkt inn i blidet.”*

2) Oversikt over straffesaker og rettighetstapssaker etter dyrevernloven

Sakene er valgt med sikte på å illustrere straffutmålingspraksis og praksis for idømmelse av tap av retten til å holde dyr. Følgende gjennomgang av rettspraksis er eksemplifiserende, ikke uttømmende.

Fra første- og andre instans er enkelte av avgjørelsene inntatt i sin helhet. Andre er referert i Dyrebeskyttelsen Norges magasin "Dyrenes Forsvarer". Atter andre er printet ut fra Lovdata. Fra Høyesterett er de inntatte avgjørelsene printet ut fra Lovdata.

Det er inntatt 6 avgjørelser fra førsteinstans, 6 fra andreinstans og 11 fra Høyesterett - til sammen 23 avgjørelser.

1. By/herredsrett

1.1 Eidsvoll herredsrett, 2. okt 1998

A var tiltalt etter dvl §31 jfr. § 2 jfr. §5, 3. ledd pkt. 1, 2 og 4, for "særlig graverende brudd på dyrevernlovens bestemmelser" og "grov vanskjøtsel av flere dyr". Over 30 dyr av diverse arter ble funnet døde av mangel på vann, mat og renhold. Dom: 30 dagers betinget fengsel og bot stor kr. 4 000. Fradømmelse av retten til å eie, ha, bruke, handle med eller stille dyr i en periode på fem år. Formildende her ble regnet tiltaltes alder. I formildende retning anføres tiltaltes alder på gjerningstidspunktet (20 år), samt sosialt press, men ingen vanskelig livssituasjon e.l. A var også tidligere idømt bot etter dvl.

1.2 Midt- Trøndelag forhørsrett, 1. juli 1997

A ble dømt etter dvl § 31 jfr. § 2 jfr. §5 for å ha vanskjøttet ca. 30 dyr. Da dyra ble funnet, sto kyrne i avføring til opp under buken. Dom: 90 dagers betinget fengsel. Fradømmelse av retten til å eie, bruke, handle med, slakte eller selge dyr i 5 år. Forbudet gjaldt ikke hund og katt.

1.3 Bergen byrett, 11. sept. 1996

A ble dømt etter dvl § 31 jfr. §2 jfr §5, 2. ledd nr. 1, 2 og 4 for vanskjøtsel av et større antall dyr av diverse arter. Manglende renhold, veterinærbehandling, vanninnng m.v. Dom: 90 dagers betinget fengsel og bot stor kr. 5 000. Fradømmelse av retten til å eie, ha, bruke, handle med og stille dyr for all fremtid. Unntatt fra forbudet var hund og katt.

1.4 Eidsvoll herredsrett, 13. nov. 1996

A kasterte griser uten bedøvelse. Dom: A ble dømt etter dvl §31 jfr. §7 til betinget fengsel i 30 dager. Fradømmelse av retten til å eie, ha, handle med eller stille griser for all fremtid.

1.5 Nord- Østerdal herredsrett, 22. april 1994

A holdt et større antall trekkhunder varig budet i liner på 1,5 meter. A ble dømt jfr. dvl § 31 jfr § 2 jfr § 11 nr. 5. Dommen gikk ut på bot stor kr. 100 (ett hundre kroner)

1.6 Tønsberg byrett, 30. aug. 1996

A fraktet et parti på 1200 ender fra Radøy til Tønsberg. Transporten foregikk med lastebil og tilhenger over Hardangervidda nattetid i sterk snøføyke i september, og varte i tilsammen 16 timer og 15 minutter. A ble tiltalt etter dvl § 31 jfr. §2 jfr. transportforskrifter av 10. 05. 84 §17, men frifunnet fordi objektive straffbarhetsvilkår ikke var tilstede.

2. Lagmannsretten

2.1 Gulating, 28. febr. 1997

A vanskjøttet sine griser og kuer med det resultat at noen sultet i hjel, kannibalisme utspant seg og gjødselen steg opp fra kjelleren og 25 cm over golvet. Dom: Fradømmelse av retten til å holde dyr i 10 år. Resultat: Eierskapet til dyrene ble overført til domfeltes kone.

2.2 Eidsivating, 16. nov. 1996

A sultet i hjel ei hoppe, og unnlot å tilkalle veterinær på tross av at hoppa var kronisk og alvorlig syk. Dom: Jfr. dvl § 31 jfr §2 ble A idømt bot stor kr 5.000.

2.3 Frostating, 7. mai 1997

A hadde mishandlet sin samboer, hennes sønn og hennes hund. A ble dømt etter flere tiltaleposter for mishandlingen, hvorav dvl § 31 jfr. §2 var en post. Dommen ble ubetinget fengsel i ett år og 6 mnd.

2.4 Gulating, 3. april 1997

A vanskjøttet sau og storfe som hun eide, bl.a. ved manglende renhold, manglende tilsyn til dyr på utmarksbeite, manglende forberedelse av lamming og oppbevaring av døde dyr sammen med levende. A ble frifunnet p.g.a. sinnsykdom i gjerningsøyeblikket, men fradømt retten til å holde dyr i 10 år.

2.5 Agder, 17. feb. 1998

A vanskjøttet sine 23 sauer slik at de ble sterk avmagret og måtte avlives av dyrevernemnden. Dom: A ble jfr. dvl § 31 jfr §2 idømt bot stor kr 3.000 og mistet retten til å eie, ha, bruke, handle med eller stelle sauer i to år.

2.6 Hålogaland, 30. jan. 1998

A var tiltalt etter dyrevernloven, og ble av namsretten midlertidig fradømt retten til å ha ansvar for husdyr i påvente av avgjørelse i straffesaken. Avgjørelsen ble opphevet av lagmannsretten under

henvisning til at dyrevernemndens pålegg falt utenfor tvangsfullbyrdelsesloven.

3. Høyesterett

3.1 Rt 1985, s 955

A vanskjøttet sine 21 kuer og kalver med det resultat at flere døde av sult og manglende stell. A ble i forhørsretten dømt jfr. dvl §31 jfr §2 jfr §5 til 90 dagers betinget fengsel, samt. Retten til å eie, ha, bruke, handle med, slakte eller stelle med husdyr resten av livet. Kjæledyr kunne han fortsette med. Høyesterett forkortet rettighetstapet til 10 år. Begrunnelsen var hensynet til tiltaltes fremtidige ervervsmuligheter.

3.2 Rt 1989, s 788

A vanskjøttet sine husdyr i den grad at mellom en tredjedel og en fjerdedel av dem døde, og døde dyr ble ikke fjernet fra båsen. Herredsretten idømte ham betinget fengsel i 60 dager og fradømte ham retten til å eie, ha, bruke, handle med eller stelle med husdyr i 5 år. Høyesterett opprettholdt dommen.

3.3 Rt 1990, s 974

A drev griseoppdrett, men vanskjøttet dyrene ved at fôring, vanning og renhold ble forsømt. Han var tidligere straffet to ganger for lignende vanskjøtsel av hestedyr og storfe. Han hadde ved første domfellelse mistet retten til å drive med hest og storfe i to år. Han mistet ved andre domfellelse retten til for alltid å eie, ha, bruke og stelle dyr på eiendommen Y. På andre eiendommer kan han fritt fortsette. Ved tredje domfellelse mistet A retten til å eie, ha, bruke, stelle, handle med og slakte dyr for all fremtid. I tillegg ble A idømt betinget fengsel i 30 dager.

3.4 Rt 1991, s 360

A vanskjøttet 10 storfe med det resultat at de alle omkom av tørst og sult. A ble idømt ubetinget fengsel i 30 dager, og mistet retten til å eie, ha, bruke, handle med, slakte eller stelle dyr i en periode på 10 år. Hund kunne han fritt fortsette med.

3.5 Rt 1994, s 1272

A vanskjøttet 60-81 hunder og 14 katter, bl.a. ved å holde dem innelukket i mørkt, trangt lokale, utelate renhold, m.v. Flere dyr måtte avlives, mange var påført skader av vanskjøtselen. A ble idømt 60 dagers fengsel hvorav 14 dager var ubetinget. Rettighetstap ble ikke idømt.

3.6 Rt 1993, s 1397

A vanskjøttet sine sauer, og bedret ikke dyreholdet på tross av gjentatte pålegg fra dyrevernemnden. A ble idømt 40 dagers betinget fengsel, ubetinget bot stor kr. 2.500, samt tap av retten til å holde sau i to år.

3.7 Rt 1983, s 1373

A vanskjøttet sine sauer og geiter, bl.a. ved å unnlate å gjøre rent i flere år. A ble idømt bot stor kr. 2.000 og tapte retten til å ha, eie, passe og stelle storfe, gris, geit, hest og sau for tre år. A var ved domsavsigelsen 76 år og innså ikke at det var noe i veien med hans dyrehold.

3.8 Rt 1992, s 615

A vanskjøttet sine to hunder, bl.a. ved å unnlate å gjøre rent etter hundene, som gjorde fra seg innendørs. A mistet retten til å holde hund i tre år.

3.9 Rt 1992, s 2

A og Y vanskjøttet sine ca. 100 rever, bl.a. ved mangelfull fô.ring. Hver av dem ble idømt betinget fengsel i 21 dager samt bot stor kr. 3.000.

3.10 Rt 1988, s 928

A drepte en tamrein som beitet i hans innmark med tilsammen tre skudd på 50 meters hold. A ble frifunnet etter dyrevernloven.

3.11 Rt 1993, s 1380

A forsøkte å drepe sin hund for å få utbetalt forsikringssummen. Han foret den med rottegift over flere dager. Dyret ble avlivet med skudd for å avslutte lidelsene. A ble idømt 21 dagers ubetinget fengselsstraff, og mistet retten til å eie, ha eller bruke hund i 5 år.

3) Dyrebeskyttelsen Norges forslag til ny lovtekst - dyrevernavloven §32

Det følgende er Dyre-beskyttelsen Norges forslag til nye bestemmelser i dvl § 32. Nye bestemmelser er understreket. Enkelte av dagens bestemmelser foreslås fjernet. Dagens bestemmelser finnes som vedlegg I.

§32 Frådøming av rett til å ha med dyr å gjera

Har nokon brote føresegn gjeven i eller i medhold av lova her, kan han for alltid eller for ei tid frådømast retten til å eiga, ha, bruka, handla med og slakta dyr, til å stella dyr eller retten til jakt og fangst. Ein kan bli frådømd alle rettane eller sume. I heilt særskilde tilfelle kan domen avgrensast til berre å gjelda sume dyreslag.

Er brotet grovt, eller ligg særleg skjerpande umstende føre (jfr. §31, første og andre leden), skal alle rettane som nemnd i leden framanfor frådømast for alltid og for alle dyreslag.

Retten kan frådømast endå om dei subjektive vilkåra for straff ikkje er til stades.

Reglane gjeld og freistnad og medverking, og for foretak og liknande tiltak så langt det passar. Krav om dom etter leden framanfor kan fremjast i straffesak etter §31 eller i særskild sak etter reglane i straffeprosesslova. Påtalemakta skal fremja slikt krav så framtil vilkåra ligg føre eller dyrevernavnemnda har bede om det.

Går domen ut på at den dømde skal fråtakast dyr som er i hans varetekt, skal politiet når domen er endeleg, med dyrevernavnemnda sin hjelp, straks syta for at dyra vert selde, gitt bort eller avliva. Den dømde ber alle ber alle utgiftane.

4) Dyrebeskyttelsen Norges kommentar til lovforslaget

Begrunnelsene for Dyrebeskyttelsen Norges lovendringsforslag fremkommer i det følgende. En del endringsforslag er av teknisk karakter, og tar sikte på å klargjøre rettstilstanden snarere enn å endre den. Andre endringsforslag tar sikte på en realitetsendring av rettstilstanden.

Av hensyn til dyrene er bestemmelsene om tap av retten til å ha med dyr å gjøre, langt viktigere enn straffebestemmelsene. Det er i dag et stort problem at en dyremishandler som straffedømmes, på tross av dommen kan fortsette eller gjenoppta sitt dyrehold etter kort tid. Slik fortsetter mishandlingen. I enkelte tilfeller overføres eierskapet til dyrene fra den dømte til et familiemedlem, og rettighetstapet får dermed ingen reell virkning. På grunn av dette er det viktig at medvirkere til dyremishandling også mister retten til å ha med dyr å gjøre.

§32 Frådøming av rett til å ha med dyr å gjera

Merk i utgangspunktet at rettighetstap ikke er å regne som straff i juridisk forstand. Hensikten med rettighetstap er å forebygge fremtidige farer. Rettighetstap regnes som en streng reaksjon selv om det ikke er straff, og domstolene nøler derfor gjerne med å idømme rettighetstap. Muligheten til å gjøre rettighetstapet tidsbegrenset benyttes flittig. Rettspraksis viser også eksempler på at rettighetstap gjøres stedsbegrenset, selv om denne mulighet iallfall ikke er nevnt i ordlyden (Rt 1990, s. 974).

Det vil av nevnte grunner være hensiktsmessig å gi domstolene en viss veiledning i når, og på hvilken måte, lovgiver mener at rettighetstap skal idømmes. Likeledes bør det, av hensyn til regelens formål, presiseres at rettighetstapet i visse fall må idømmes for all fremtid.

Første ledd

I første setning gjøres ingen endringer. I andre setning tilsiktes heller ingen endringer. I tredje setning gis uttrykk for en regel som eksisterer i dag, men denne innskjerpes noe. I praksis ser en eksempler på at personer som har vanskjøttet mange dyreslag, fradømmes retten til å ha med disse å gjøre, men fortsetter sin virksomhet på nesten identisk måte med andre arter. Vanskjøtter en f.eks. sau, er det intet som tyder på at en vil sørge bedre for storfe, som også fordrer renhold, vanning, foring o.s.v. Et eksempel er Rt 1990 s. 974. Begrunnelsen for å avgrense rettighetstapet hva angår dyreslag, er gjerne den dømtes fremtidige ervervsmuligheter. Dette hensynet uthuler i realiteten regelens formål, nemlig å forebygge fremtidige dyretragedier. Det er jo nettopp poenget at den som har vist

seg uskikket til å ha med dyr å gjøre, ikke skal kunne ha sitt levebrød knyttet til dyr.

Med tanke på å hindre forekomsten av slike gjentagelstilfeller, gjøres adgangen til å avgrense fradømmelsen til noen dyreslag, til et snevert unntak.

Andre ledd

Av hensyn til regelens effektivitet og ensartet praksis, bør §32 inneholde en gradering. En dom med § 32s strengeste innhold er så vidt vites ikke hittil idømt. At dette alternativ (det strengeste) ikke benyttes er betenkelig, sett utifra de gjerningsbeskrivelser som foreligger i avsagte dommer. F.eks. i Rt. 1990 s. 974 tapte den dømte rett for all fremtid og alle dyreslag, men dette gjaldt ikke alle rettene som kan tapes etter §32.

Tredje ledd

Ordlyden er uendret fra dagens.

Fjerde ledd

Denne regelen er ny. Den tar sikte på å løse et meget praktisk problem knyttet til medvirkning. Den tar også sikte på å forebygge lovbrudd hos foretak, f.eks. slakterier.

Et stort problem særlig ved vanskjøtsel av dyr på gård, er at dyreeieren fradømmes retten til å holde dyr, men overfører eiendomsretten til ektefellen eller samboeren, og slik fortsetter som før. I realiteten har ofte vedkommende som overtar eiendomsretten vært medskyldig til dyremishandlingen, enten ved passivitet eller aktiv handling. Vedkommende har da vist seg uskikket til å ha med dyr å gjøre, og av individualpreventive grunner bør vedkommende derfor ikke kunne fortsette å holde dyr.

Medvirkeren kan allerede i dag straffes etter §31. Medvirker-begrepet er et hevdvunnet juridisk begrep som i praksis er relativt greit å bruke. En må *“klart ha distansert seg fra handlingen”* for ikke å være medvirker. Slik kan nok f.eks. en telefon til dyrevernnemnd eller politi føre til at en ikke blir sett på som medvirker. Siden domstolen etter første ledd ikke har noen plikt til å idømme rettighetstap i alle tilfeller, kommer en ikke i fare for å bli tvunget til å idømme dette der det ikke passer.

Har en forsøkt å forbryte seg mot dyrevernloven, vil dette kunne medføre at en taper retten til å ha med dyr å gjøre. Et praktisk tilfelle er guttegjengingen som finner ut at de skal plage i hjel en katt. De fanger en katt og finner frem en lighter for å tenne på den, men oppdages i siste sekund av en forbipasserende, og må gi opp. Deres handlingsforsøk viser med all tydelighet at de ikke egner seg til selv å eie et dyr.

For foretak og lignende tiltak kommer samme hensyn til forebyggelse inn,

som for enkeltpersoner. Det er derfor ingen grunn til at ikke retten skulle ha mulighet til å idømme rettighetstap. En positiv sideeffekt vil være en skjerpelse av aktsomhetsnormen hos foretak o.a., etterhvert som de blir klar over regelen. At brudd på dyrevernavloven med forskrifter skjer i utstrakt grad innen enkelte næringer, er velkjent. Regelen vil gi disse et incitament til å endre adferd, noe som kan være mer effektivt en straffetrusselen.

Femte ledd

Ingen endringer tilsiktes, bortsett fra at det blir politi og dyrevernavnemnd som får ansvar for å fjerne dyrene fra den dømte. Dette av hensyn til dyrene. Politi og dyrevernavnemnd står relativt fritt til å bestemme hva som videre skal skje med dyrene.

5) Vedlegg

Vedlegg I: Dagens dyrevernlov §31 og §32

§ 31. Straff.

Bryt nokon med vilje eller i aktløyse føresegn gjeven i eller med heimel i denne lova, vert han straffa med bot eller fengsel i opptil 1 år. Er brotet grovt, kan straffa vera bot eller fengsel i opptil 3 år. Endra med lov 19 jan 2001 nr. 6 (i kraft 1 mars 2001, etter res. 19 jan 2001 nr. 75).

§ 32. Frådøming av rett til å ha med dyr å gjera.

Har nokon på serleg grov måte eller meir enn ein gong brote føresegn gjeven i eller med heimel i denne lova, kan han, for alltid eller for ei tid, frådømast retten til å eiga, ha, bruka, handla med og slakta dyr, til å stella dyr eller retten til å drive jakt og fangst. Domen kan gå ut på at den skuldige vert frådømd ein eller fleire av desse rettane eller alle og kan avgrensast til å gjelda berre sume dyreslag. Retten kan frådømast endå om dei subjektive vilkåra for straff ikkje er til stades.

Krav om dom etter leden framanfor kan fremjast i straffesak etter § 31 eller i serskild sak etter reglane i straffeprosesslova.

Påtalemakta skal fremja slikt krav så framt dyrevernemnda har bede om det.

Går domen ut på at den dømde skal fråtakast dyr som er i hans varetekt, skal politiet når domen er endeleg, gjeva han ein stutt frist til å kvitta seg med dyra. Held han ikkje fristen, skal politiet snarast råd er, syta for at dyra vert selde eller slakta. Den dømde ber alle utgiftene.

Set den dømde seg ut over domen, kan han straffast etter § 31.

Vedlegg II: Anmeldelses- og oppklaringsstatistikk i saker etter dyrevernavloven

Oversikt over antall anmeldte forhold etter dyrevernavloven, samt oppklaringsprosent, finnes hos Justisdepartementet. Ansvarlig er pr. februar 1999 Anne Liv Jacobsen.

Merk at de sakene som hvert år påtales, ofte stammer fra anmeldelse året i forveien.

1998

Reg. anmeldelser: 267	14 forelegg
	7 siktelser
Påtalt: 299	19 tiltaler
Oppklart: 138	2 konfliktrådsbehandlinger
Ikke oppklart: 129	
Oppklaringsprosent: 51,6%	

1997

Reg. anmeldelser: 318	40 forelegg
	7 siktelser
Påtale: 341	15 tiltalebeslutninger
Oppklart: 142	1 påtaleunndlatelse
Ikke oppklart: 165	1 konfliktrådsbehandling
Oppklaringsprosent: 46,2%	

1996

Reg. anmeldelser: 261	41 forelegg
	9 siktelser
Påtalt: 268	25 tiltalebeslutninger
Oppklart: 138	2 påtaleunndlatelser
Ikke oppklart: 112	3 konfliktrådsbehandlinger
Oppklaringsprosent: 55,2%	

Tidligere år

Anmeldelser:

1995: 293

1994: 319

1993: 300

Dyrebeskyttelsen Norge

Karl Johans gt. 6
0154 Oslo

Tlf: 22 20 23 00

Fax: 23 13 92 51

www.dyrebeskyttelsen.no
post@dyrebeskyttelsen.no